

21 març 1951

Estimats fills: La vostra estimada carta del dia 2 del corrent, va arribar amb una gran oportunitat: tarda un dia més, i l'espera es fa ja irresistible. Per cert que jo em trovaba a Madrid, el dia que es va rebre i la mare tingué el doble conçol de sapiguer de vosaltres i el d'esperar-me, l'endemà, sense l'angoixa de dir-me el que patia per manca de notícies vostres.

He deixat passar aprop de 10 dies per contestar. Han estat deu dies molt densos d'emoció. Ara estem molt bé, una mica esporuguits, encara, però, ajudant Déu, em penso que ens sortirem de tot. Com que no dispo de gaire temps i espero la carta llarga que ens prometeu per a contestar-la també llargament, ara limitaré la present a assumptes estrictes, que son, fet i fet, els que us deu interessar més conèixer.

Desde el passat dissapte ens trobem instal·lats a Bellaterra i esperem poguer-nos-hi estar fins tot el dilluns de Pasqua, gaudint en un merescut repòs, de les vacances den Joan. Jo he baixat avui a Barcelona a despatxar el mes urgent, -aquestes ratlles, sobre tot-, i a la tarda em reintegraré amb la família, sense pensar en res més que en veure florir els cirerers, que son una verdadera obsessió. Els atmetllers ja han perdut la flor i els presseguers la presumeixen amb una exhuberància encisadora.

La mare em prega que't digui que no treballis massa, que no et gastis i per bé que te tota la confiança en que la Rosa et cuida i et vigila sempre tem que les moltes obligacions et sotmetin a esforços fora de mesura. Nosaltres passem una tongada millor que la de tot l'hivern, que va acomiadar-se ahir amb tots els honors. Preguem a Déu que duri, ens cuidem tant com els metges ens recomanen per ajudar les nostre pregueres i jo particularment, m'esforço per a prendre'm les coses tan a la fresca com puc, encara que hi han tongades que la por no em deixa, com podeu suposar.

Tinc una informació de l' "Instituto Nacional del Libro Español" de que un tractat amb Mèxic està en via de concloure's, el que permetria un intercanvi de mercaderies entre amdos païssos. Estaré al aguait, per si la situació es cambia en favorable per a intentar la exportació de Làmines com havíem tractat en altra ocasió.

M'alegra que en Barta es trobi novament entre vosaltres. Del seu germà, que al marxar de Barcelona va prometre escriure per a informar-me de moltes coses de les quals no he arribat a treure l'entrellat per la correspondència sostinguda amb vosaltres, no n'he sabut res més.

La mare va estar molt contenta del paragraf que li dediques. Ho remarco especialissimament, perquè no pots pas imaginar com es de sensible a les mes petites coses. Si en una carta parles apenes d'ella o den Joan, la tristesa l'envaeix i qui sap els capteniments que l'entristeixen. En canvi una petita floreta, una alusió carinyosa, una paraula que la recordi, li retornen l'elegria i, sino l'esperança d'un canvi immediat que ens pugui tornar a reunir, almenys la confiança de que no s'ha perdut l'amor que sempre havia rebut de tu. Els anys, els desenganys, els desencisos, les circumstàncies adverses que donaren un tomb tan inesperat a la nostra vida, totes les coses ~~in~~ malagradeses que ens han passat en els anys madurs, perduts entre sotrac anorreadors, esperances fallides, anhels insatisfets, ens han tornat mes susceptibles del compte i vivim mes d'una paraula que expressi que, malgrat les distàncies, vivim mes lligats en amor que mai, que si en les paraules no s'hi troba aquest caliu la desesperança es fa mes terrible. Tot això ho dic pel me compte, avui que em trobo sol, que la mare no llegirà aquestes ratlles, puix ella creuria que el fer aquestes remarques us hauria de produir pena i el que mes te en compte es no dir-vos mai res que us pugui entristir. Però jo crec que no serà així i, en canvi, si feu cas dels meus precés, a ella li allargareu la vida i a mi em fareu, també, molt felis.

Nosaltres parlem tambe molt sovint de com gaudirien els petits a Bella terra. No podem contemplar-ne de l'edat den Raimon o de la Glòria, sense recordar-los. Fariem una gran "troupe". Tant com m'agraden a mi -i a la mare- els infants, els trobem en falta. Sort den Joan, que ens fa agradable la vida. Es tan gran, però... Passa un pam a la mare, i m'igual a mi -en alçaria, es clar. En sapiguer, em supera. Ha fet llufidissim l'exàmen trimestral, figura al quadro d'honor i els professors que te me'n parlen sempre amb elogi, destacant les seves qualitats morals. Ell, però, es declara enemic de l'estudi i no s'amaga pas de dir que va al Col·legi per força. En temps de vacances, curtes o llargues, no es mira un llibre. En te prou amb les hores tancat al Col·legi per aprendre el que li cal. Assimila molt be les coses, aquesta es la seva aptitud principal i, una vegada assimilades i ben digerides, ja no les olvida.

En una carta anterior et preguntava quines son les pàgines que no has rebut del GAELI. Ara tindrè avinentesa de reprendre'n la copia i voldria enllestirho abans de l'estiu. De les no rebudes en tinc copia, que et trameteri. Incloc la convocatoria d'un concurs de novel·les catalanes. De l'Antologia no en se mes que els entrebancs que se li han oposat. Hi havia confiança de superar-los. He dit: hi havia. No gosaria, per ara, emetre un judici mes concret. Fa por aventurar-se a dir una cosa, que pugui esser desmentida.

Espero que contesteu ben aviat. Entre els endarreriments dels uns i els altres passa el temps desesperadament. Sospito que la carta llarga promesa no es troba pas en camí i que no serà formulada -llarga o curta- fins que tingueu el pretext d'una resposta. Aci el teniu. Però ara no ens feu esperar mes, puix que escric quan ja desitjem tenir notícies altra vegada.

Petons al Raimon, a la Glòria i a la mes menuda de tots, la Teresa, de part d'ells avis que tant els estimen, sense conèixer-los i per a tu i la Rosa una forta abraçada dels vostres pare i mare